

SOLEN

Af Maya Ilsøe

EXT. BJERG / KULISSE I MØRKE - NAT

Kornet kulsort mørke, det knitrer i mørket. Lyden af en filmrulle der snurrer.

HUN (V.O.)

Vi kan mærke mørket i vores krop,
når vi ser et mørke.

Nogen rømmer sig i mørket.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Det er ikke så mærkeligt. Der er
jo ikke noget lys derinde.

En skramlen.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Der er en kvinde her.

Mere skramlen, højt, nogen bonker ind i noget.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Av.

SÅ lyden af en kontakt der tændes, KLIK, og en gullig,
støvet lyskegle fremkalder toppen af et bjerg.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Sådan...

Vi kan se omridset af en kvinde, der sidder lænet op ad et
skib, der stikker op, halvt begravet i jorden.

Omkring skibet ligger knogler, der stammer fra to hamstre,
en hund, en ko, en stor fugl. Skeletterne ligger fint
omkring skibet, som om de bare har lagt sig til at sove
efter en lang sejltur.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Hun tænker kun på at komme hjem.
Det er ikke så meget, hun kan
huske, men det er kun det, hun
tænker på nu.

Kvinden ved skibet samler en sten op og kaster den ud i mørket. Den hopper med hårde DUNK ned ad den stejle bjergskråning. Et par dyr der har nærmet sig, flygter.

En fugl flakser op mod nattehimmelen. Kvinden følger den med øjnene og får øje på de første solstråler der tegner en selvlysende streg i horisonten under hende.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Hjem -

Kvinden rejser sig. Hendes hud er glinsende, håret klæber til ansigtet. Hun sveder.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Det er fordi, det hun kom efter, hele tiden skifter plads: Stedet hun stræber fra / stedet hun stræber mod. Stedet hun stræber fra / Stedet hun stræber mod. - SÅ kan hun ikke finde rundt i det mere.

Kameraet har zoomet ud, og vi kan nu også se en kulisselignende lejlighed på toppen af bjerget. Der er gabende sprækker i sætstykkernes samlinger, og kulissen flyder sammen med det forblæste bjergterræn.

På gulvet i kulissen ligger landkort, skitser, beregninger og tegninger spredt. Et kompas.

Kvinden går hen mod kulissen, ind over kulissens trægulv der lyder hult, rykker lidt om på kortene.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Det er også derfor, hun ikke kan læse kortene mere...

Kvinden løfter en skitse op, drejer den og lægger den igen. Hun tørrer sig over panden. Hun sveder.

En anden kvinde ligger på en briks i hjørnet, hun ligger stille. Hendes krop er stiv og bleg.

KVINDE

(kalder)

Judith?!

Intet svar.

HUN (V.O.)

Der er også en anden kvinde, men
hun vågner næsten ikke mere.

Kvinden går hen til den sovende kvinde og stryger hende
over panden, der er bleg og kølig.

KVINDE

(hvisker)

Judith??

HUN (V.O.)

Hun kan sove flere døgn i træk. Så
vågner hun op og mumler, men man
kan ikke forestå noget af det. Så
lægger hun sig tilbage igen og
sover.

Kvinden går hen til et gammelt kamera, der står i hjørnet
af kulissen og ruller. Hun løfter det op og bærer det hen
til den sovende kvinde.

HUN (V.O.) (CONT'D)

Hun har filmet hende hver dag,
siden de kom.

Den sovende kvinde løfter et øjeblik hovedet uden at åbne
øjnene.

Kvinden stivner med blikket naglet til den sovende kvinde,
som lægger hovedet tilbage og igen ligger helt stille.

Kvinden vender linsen mod skrænten og stiller kameraet.
Hun tørrer sig over ansigtet.

Skuler ned mod solen, der nu er skarp og blænder hende.
Hun gnider øjnene og ser så direkte mod den brændende sol.

Hun vakler lidt, som om hun er svimmel af lyset, vender sig
og læner sig over den sovende kvinde.

En sveddråbe glider ned over hendes pande. Den slipper og
rammer den sovende kvindes ansigt

KLASK

En ny sveddråbe er på vej, glider ned over næseryggen, ved næsetippen, slipper

KLASK mod den sovende kvindes pande.

Hun rusker den sovende kvinde, men hun kan ikke vække hende. Hun tipper briksen, først lidt forsigtigt, så voldsomt, den sovende kvinde ramler ud, og rammer gulvet hårdt, men sover videre.

Den sovende kvinde knuger noget i hånden.

Kvinden bøjer sig og lirker det ud af de sovende fingres stramme greb. Det er tændstikker.

Nu løfter den sovende kvinde hovedet, øjnene er vidt åbne, og hun spreder læberne og udstøder en høj, skinger tone.

DEN SOVENDE KVINDE
(Høj SKINGER TONE)

Kvinden bakker baglæns mod kulissens kant ved lyden af den skingre tone, der bliver mere og mere gennemtrængende. Hun vender ansigtet. Solen. Blændet af LYS.

Hun stryger en tændstik, GNIST. Hun ser på kortene og skitserne på gulvet og lader den brændende tændstik dale ned mod dem.

Det går hurtigt for træet er tyndt og papagtigt i kulissen.

I løbet af få sekunder, er det et voldsomt flammehav.

Den skingre tone standser. Kvinden stivner.

KVINDE
JUDITHHH!!!

Hun prøver at løbe frem mod kvinden på gulvet, der er skjult bag flammerne, men kan ikke komme igennem. Flammerne er for høje.

Hun bliver presset tilbage af ilden, ud over kanten, ud på jorden, hen mod skibet. Hun kravler op over skibets kant, på den del der stikker op af jorden.

Vi zoomer ind på det gamle kamera, der står alene i kulissen og kører og kører - vi zoomer helt ind på linsen,

og ser POV gennem det gamle kamera, der peger ud mod skrænten.

Billedteksturen er anderledes. Det knitrer, de røde og grønne farver er skarpe.

I kameraet sejler kvinden væk på havkanten, der først skyller ind over spidsen af skibet, så opsluger det. Væk fra bjerget, der brænder.

Kvinden står på skibet og ser på det brændende bjerg.

SÅ dukker den anden kvinde op i billedet. Hun løber ud af flammerne, ned ad skrænten, er sodet, og håret er brændt bag til. Hun kaster sig i vandet og svømmer efter skibet.

Kvinden i båden griber ud efter hende i vandet. Hun for fat i andet forsøg og haler hende op over skibets kant. Hun er forkommen.

De omfavner hinanden på skibet, der fjerner sig ud mod havet.

HUN (V.O.)

Nu skal de hjem. De kan ikke huske
så meget, men det de kan huske,
står lysende klart.

Vi panorerer over skibet, op mod himlen, direkte ind i solen, der blænder billedet og FADER ud i HVID -

HUN (V.O.) (CONT'D)

Det er mørket, der har fremkaldt
det sådan.

SLUT